

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESEÍTŐJE
Új sorozat, XI. évfolyam, 1. (81.) szám

Bécs, 2016 január

Varga Éva

Kárpátalja

Ha időutazást tennénk és megkérdeznénk egy 150 évvel ezelőtt Munkácson élő embert mi az a Kárpátalja, talán nagyot nézne, azt válaszolná, hogy a hegy ahol véget ér...

Amikor egy-egy történelmi helyről esik szó, akkor mindenki igyekszik e hely ősi mivoltára

teljesen megváltoztatva táj közigazgatását, etnikai összetételét. A múlt században vidékünk 17 ország, állam, államalakulat része volt. Volt, amelyiknek több évtizedig (Szovjetunió), volt állam, ami néhány óráig létezett (A. Volosin által Huszton kikiáltott független Ukrajna).

A Vereckei emlékmű Kárpátalján, 2015-ben

felhívni az olvasó (hallgató) figyelmét, bemutatni, milyen régi történelmi időktől is létezik az adott történelmi dolog. Kárpátaljáról ez nem mondható el, ugyanis mint közigazgatási egység a trianoni diktátum után jön létre (Podkarpatska Rus néven, Csehszlovákia részeként). Először, azt a szót, hogy *Kárpátalja*, egy munkácsi újságban találjuk leírva, 1882-ben.

A XX. század viharos és zivataros évtizedekkel köszöntött Kárpátalja népeire, trianoni döntés után

Azok az államok, melyeknek huzamosabb ideig tartozott kötelékébe vidékünk, máig látszó nyomokat hagytak maguk után. Ha sétálunk Ungvár, Munkács, Beregszász vagy valamelyik másik kárpátaljai város utcáján jól felismerhető épületekről látjuk, hogy a Magyarországhoz tartozás éveiben a szecesszió, a klasszicizmus, a csehszlovák konstruktivizmus, vagy a szovjet szocreál stílusban épült épületek előtt vezet utunk. Nem csak az épületeken hagytak nyomot az egykori államok, hanem az embereken is. Mind

Csehszlovákia, mind a Szovjetunió arra törekedett, hogy elszlávosítsa az itt élő magyarokat. Ehhez különféle módszerekhez folyamodtak: csehszlovák (majd szovjet) hivatalnokokat neveztek ki magyar településekre, akik nem tudtak(akartak) beszélni magyarul. A tömbben élő magyarságot hogy fellazítsák, a hegyekből településeket költöztettek le a tömbben lévő magyar falvak közé, így a magyar falvak mellett létrehoztak néhány évtizedre visszatekintő településeket: Szvoboda, Danyilovka, Demicső, Badó, Ruzska Dolina stb.

Kárpátalja visszatérése az anyaországhoz (1938,1939-1944) nagy örömmel töltötte minden magyar szívét. Ebben a helyzetben az akkori magyar vezetők nem az etnikai arányok igazgatásával, sokkal inkább a megszerzett területek megtartásával voltak elfoglalva, utakat építenek, hogy kiépítsék a második világháború egyetlen bevehetetlen védrendszerét, az Árpád-vonalat. A hírhedt román átállás után, mikor már a szovjet csapatok Debrecennél harcolnak, hogy elkerüljék a két tűz közé kerülést, a magyar csapatok feladják a Kárpátok védelmét...

A második világháború után Sztálin igényt tartott Kárpátaljára, az rövidesen a Szovjetunió kötelékébe került, Kárpátontúli terület néven az Ukrán Szovjet Szocialista Köztársaság egyik megyéjeként. Sztálin borzasztó gyűlölettel volt a kárpátaljai magyarok, németek és ruszinok iránt. 1944 októberében bevonulnak a szovjet seregek és Csap kivételével elfoglalják a mai Kárpátalja területét, novemberben már kiadják a hírhedt 2 számú parancsot, minek alapján a kárpátaljai magyar és német férfiakat elviszik „háromnapos munkára”, *málenyikj robotra*. Sztálin tartva a magyarok ellenállásától, gonosz indulatok által vezérelve, hozta meg döntését. Ezekben a táborokban sok kárpátaljai magyar ember lelete a halálát. A szovjet légerek nemcsak a kárpátaljai magyar emberek megfélemlítésére szolgáltak, hanem, itt szenvedhetett bármelyik polgára a baráti szocialista országoknak, aki nem értett valamiben egyet a kommunista vezetéssel. A másik jól bevált módszer a Szovjetunióban az volt, hogy a városokba az egész ország területéről költöztettek be embereket. Ezt a folyamatot hogy fokozzák a hatvanas-hetvenes években lakótelepeket építenek a kárpátaljai városok köré, így felduzzasztják a lakosság lélekszámát, megváltoztatják az etnikai arányokat.

Ukrajna függetlenné válása után, Kárpátalja maradt Ukrajna kötelékében, annak egyik megyéjeként. Ukrajna is folytatta a szláv elődjektől eltanult politikát: a rettenetes gazdasági nehézségek következményeként, sok kárpátaljai magyar a

kilencvenes években, mikor megnyílt az addig szigorúan őrzött határ, átvándorolt, letelepedett az anyaországban. Helyükre valamilyen szláv nyelven beszélők jöttek.

Az elmúlt 15-20 évben némileg konszolidálódni látszott mind a gazdasági, mind a politikai helyzet az országban. Azonban az elmúlt két év véres eseményei az ország keleti részén, újra meghozták a bajt a kárpátaljai magyarokra: a pénz romlásával, az ukrán fizetőeszköz, a hrivnya kb. egy harmadát éri, így az ukrán fizetésből élő embereket nagyon nehéz gazdasági helyzetbe hozták. Másik, még hatásosabb módszer az elvándorlásra való rábírásra a hol kisebb, hol nagyobb intenzitással folyó mozgósítások az ország keleti részén dúló háborús övezetbe. A kárpátaljai magyar nemzetiségű hadkötelesek is kaptak behívót az ukrán seregbe. Legtöbben nem akartak harcolni ebben a kívülről gerjesztett mesterségesen előidézett fegyveres konfliktusban, ezért inkább kiköltöztek külföldre, legtöbben Magyarországra.

Kárpátalján a legtöbb magyar a megye alföldi részén él. Legtöbb magyar a Beregszászi járásban van. Tömbben élő magyar közösségek vannak az ungvári és a nagyszőlősi járásban, öt magyarlakta település van a munkácsi járásnak. Szórványban élnek magyar közösségek a huszti, técsői, rahói járásban. Legjobban kiépült anyanyelvi intézményei a tömbben élő magyaroknak vannak: magyar iskolák, óvodák, magyar nyelvű könyvtárak a könyvtárakban, magyar vonatkozású kulturális rendezvények. A szórványban élő magyaroknak sokkal nehezebb a magmaradása. A40-s években bezárt magyar iskolákat csak a 90-s évek végén, a 2000-s évek elején nyitották meg, legtöbbször anyaországi támogatással. Addig a szórványban tevékenykedő egyházakra hárult a hit megőrzése mellett az anyanyelv megőrzésének feladata is.

Pontos adatok nincsenek a kárpátaljai magyarság lélekszámára vonatkozóan, becslések szerint, körülbelül 150 ezer magyar él Kárpátalján. A 2001-ben végzett utolsó népszámlálás óta változott a lakosság lélekszáma, nemzetiségi összetétele. Úgy számolják, hogy az elmúlt két évben a mozgósítás és gazdasági problémák miatt, a kárpátaljai magyarok tíz-tizenöt százaléka hagyta el szülőföldjét.

Ukrajnában az emberek többsége úgy látja, hogy az ország fontos történelmi pillanat előtt áll. Mi, kárpátaljai magyarok, akik nagyon megszenvedtük az elmúlt 100 évet, bízunk abban, hogy talán most a mi közösségünk is nyertese lehet az országot érintő változásnak.

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság februári rendezvényére

Meghívottunk:

Varga Éva
(Kárpátalja)

az előadás témája:

*A XX-XXI. századi kárpátaljai magyar irodalom keresztmetszete.
Kivetítés a jövőre*

2016. február 7.-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

1976. december 9-én születtem Mezőváriban, Kárpátalján, Szovjetunióban. Magyar családba születtem: édesanyám Both Margit, édesapám Varga János.

Általános iskolába szülőfalumba jártam, a 9. osztály befejezése után, 1992-ben felvételt nyertem az Ungvári Közművelődési Szakiskola könyvtári tagozatára. 1993-ban felvettek a Kárpátaljai Megyei Tudományos Könyvtár Magyar és Idegennyelvű Osztályára. 1995-ben fejeztem be középfokú tanulmányaimat, kiváló eredménnyel. 1996-ban a Rivnei Közművelődési Főiskola Könyvtan, Könyvtártan és Bibliográfia szakán folytattam tanulmányaimat, levelező tagozaton. Ungváron éltem, a középfokú könyvtárosi diploma megszerzése után a könyvtárban véglegesítettek. 1998-ban hazatértem szülőfalumba, Mezőváriba, új munkahelyem a Beregszászi Járási Központi Könyvtár Állománygyarapítási és -feldolgozó Osztály lett.

1998-ban férjhez mentem. 1999-ben született lányom, Éva Alexandra. 2002-től a Mezővári Községi Könyvtár Könyvtárosa voltam. 2003-tól a Beregszászi Járási Központosított Könyvtárhálózat igazgatója vagyok. 2009-től a Kárpátaljai Magyar Könyvtárosok Egyesületének elnöke. 2012-től a Beregszászi Járási Művelődési

Dolgozók Szakszervezeti Bizottságának elnöke.

Mintegy hat éve foglalkozom helyi honismereti vezetéssel.

Nekem megadatott az, ami kevés embernek: azzal foglalkozhatom, amit szeretek csinálni. Mind a könyvtári munka, mind a honismereti vezetés nem csak munka számomra, hanem a hobbim is, amit lelkesen, odaadással, örömmel végzek. Mindent megteszek azért, hogy a magyar könyvtárügy fejlődjön Kárpátalján, megmaradjanak a magyarok lakta települési könyvtárak. Ez nagy kihívás és sok feladatot ad a mai nehéz ukrán gazdasági helyzetben és az internet egyre nagyobb térhódításában.

A másik nagy hobbim, hogy a látogatóknak megmutathatom szülőföldemet, Kárpátalját! Nagyon szeretem Kárpátalját, büszke vagyok rá, hogy itt születtem, bármelyik irányba is indulok el, látom azt, hogy az elhanyagolt állapotok ellenére, csodálatos, gyönyörű helyre születtem!

Az elmúlt években több kitüntetéssel oklevelet kaptam a könyvtári és a szakszervezeti munkásságomért. Legnagyobb szakmai sikernek mégis egy-egy jó könyvtári rendezvényt, állománygyarapítási akciót tartok. A honismereti vezetés eredménye számomra az, hogy néhány napi ismeretség után évek óta tartó barátságok szövődnek.

.....

Pusztai-Tárczy Beatrix

Kárpátaljai portré: interjú Marcsák Gergely költővel

(részletek)

– *Kérlek, mutatkozz be az olvasóknak!*

– Marcsák Gergely vagyok, 25 éves. 1990. február 23-án születtem Kincshomokon, és azóta is itt élek szüleimmel. Az Ungvári 10. Számú Dayka Gábor Magyar Tannyelvű Középiskola szervezőpedagógusaként dolgozom. Tagja vagyok a Kovács Vilmos Irodalmi Társaságnak.

– *Hol kezdted el tanulmányaidat?*

– Az általános iskola kilenc osztályát szülőfalumban, a Homoki Általános Iskolában végeztem. Ezután kerültem Ungvárra, az Ungvári 10. Számú Dayka Gábor Középiskolába. A bátyám is ide járt, nyilvánvaló volt, hogy én is itt érettségizem. Nem voltam kiemelkedően jó tanuló, de a magyar nyelv és irodalom tantárgyakat nagyon szerettem, valamint általában a versmondó és szép kiejtési versenyeken is jó eredményeket értem el.

– *Az iskola befejezése után az Ungvári Nemzeti Egyetem magyar szakára jelentkezél. Miért épp emellett a szak mellett döntöttél?*

– Épp a humán tantárgyak iránti fokozott érdeklődésem, és nem utolsósorban a természettudományokhoz való tehetségem hiánya vezetett el az egyetemhez. Érettségizőként az utolsók közt voltam, akik még kicsúsztak a kötelező külső független tesztelés „áldásai” alól, diákként pedig az elsők közt, akik átélhették a Magyar Tannyelvű Humán- és Természettudományi Kar létrejöttét az Ungvári Nemzeti Egyetemen. Sokan mondták, hogy bölcsész diplomával biztosan nem tudok majd semmit kezdeni, én mégis jó döntésnek érzem ezt a választást. Ma sem döntenék másként.

– *Az egyetem befejezése után hol helyezkedtél el?*

– A magyar nyelv és irodalom szakos diplomámmal kapcsolatos negatív jóslatok esetében szerencsére már az ötödik évfolyamon érvényüket veszítették. A Daykában, az alma materemben megüresedett egy magyartanári hely, és az igazgató éppen rám gondolt. Ezt rögtön el is vállaltam. Már több mint három éve dolgozom ott, és nagyjából egy éve vagyok az iskola szervezőpedagógusa. Szeretem a gyerekekkel folytatott munkát, sok kihívást és rengeteg örömet találok benne.

– *A Kovács Vilmos Irodalmi Társaság tagja vagy. Már sokkal korábban is küldtél írásokat az Együtt folyóiratba. Mióta írsz?*

– Az első próbálkozásom az *Együtt*ben való megjelenéssel még tíz éve történt. Amatőr, gyerekkori, publikálásra még nem érett versek voltak ezek, de szerencsére értő, jó kezekbe kerültek. Azóta is büszkén őrzöm a Nagy Zoltán Mihálytól akkoriban levélben kapott útmutatást és tanácsokat. Végül 2010-ben láthattam viszont a verseimet az *Együtt* lapjain, amit aztán több publikáció követett, a *Partium* folyóiratban is. Tavalyelőtt napvilágot látott a kárpátaljai pályakezdők antológiája, a *Szárnypróba*, ezután nem volt megállás a fiatal nemzedék tagjainak közeledésében. Az antológia szerzői köréből kinőtte magát a Kovács Vilmos Irodalmi Társaság, melynek műhelyében már több mint egy éve tevékenykedünk, formálódunk. Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy ebbe a csoportba vezérelt a sors. (...)

– *Mit jelent számodra Kárpátalja?*

– Kárpátalja a szülőföldem, mely az otthont, egy-egy utazást követően a hazatalálást jelenti számomra. Ezer szállal kötődöm hozzá, és nem szeretném hosszabb időre elhagyni. Az, hogy Kárpátalján magyarnak születtem, egyfajta hivatástudatot is adott nekem. Meggyőződésem, hogy nélküle nem lennék ugyanaz, aki most.

– *Mik a jövőbeni terveid, távlati céljaid?*

– A legközelebbi célom, hogy a Debreceni Egyetemen PhD-hallgatóként folytathassam irodalomtudományi jellegű tanulmányaimat. A szépirodalomban pedig szeretnék tovább fejlődni. Remélem, nem kell sokat várni arra, hogy megfelelő minőségű és mennyiségű anyag álljon össze egy önálló kötet megjelentetéséhez.

(forrás: *karpatalja.ma magyar hírportal*)

Marcsák Gergely versei

Amit nyárnak hívtunk

este már bezárom az ablakot
 leszokom a gondolatról
 hogy alatta állsz
 és lassan nem érzek már semmit
 (csak fejfájást és ízeket)

nehézkés keserű
 könyv- és sörvégekből tudom
 hogy minden véget ér
 most egy újabb elszalasztott lehetőség
 amit tegnap még nevetve
 nyárnak hívtunk

Társadalom

Véges számú halmazok sűrű kódébe
 süpped a gyermekek lába.
 Lépní sem bírnak, de nevetnek a dolgok.
 Ezek mindenén nevetnek.
 Bezzeg, ha komolyra fordulnak a dolgok,
 máris úgy zokognak, mint a csecsemők.
 Egy szeneslapátnyi öröm és a jövő az,
 amit hozzájuk köthetünk. Többről beszélni nem érdemes.
 Olyan lett környezetünk, mint egy nagy játszótér.
 A durva lépcsők is csúszdává idomulnak.
 Én – szerencsére – békés ember vagyok.
 Visszajárok a megszokott helyekre és csendesen
 tudok ülni egy kissőr mellett.
 De a valóságnak nincsenek csendes járókelői.

Dr. Radics Jenőné Kovács Éva (1927 - 2015)

A Bornemisza Péter Társaság megrendüléssel és fájdalommal értesült arról, hogy 2015. december 10-én, életének 89. évében elhunyt dr. Radics Jenőné Kovács Éva, társaságunk és lapunk munkatársa, kiváló barátja.

Dr. Radics Jenőné (sz. Kovács Éva) Budapesten született 1927-ben. A Pázmány Péter (később Eötvös Loránd) Tudományegyetem bölcsészkarán szerzett magyar-német szakos tanári diplomát. 1954-től 1982-ig az óbudai Árpád Gimnáziumban tanított. 1984-ben költözött Ausztriába, ahol előadásokat tartott a magyar történelem nevezetes napjairól, írókról, költőkről, híres emberekről a helyi magyar közösségnek Grazban, Bécsben, Alsóőrön és Felsőörön. A magyar irodalmat és kultúrát a Bécsi Napló, a Másokért Együtt, a felsőöri Őrség és az Őrvidéki Hírek hasábjain, az ORF Burgenland rádió és televízió adásaiban is népszerűsítette.

A Magyar Kulturális Minisztérium anyanyelvi pályázatán háromszor nyert díjat. 1997-ben Karádi-díjas, életművét pedig 2012-ben a Magyar

Köztársasági Arany Érdemkereszttel ismerték el.

Emléke előtt, melyet örökre megőrzünk -- idén, az 1956-os Magyar Forradalom kerek évfordulójának évében -- egy ötvenhatos ihletésű költeményével tisztelgünk.

1. Virág helyett

Ne csak ünnepeken gondoljatok rájuk,
A hősi halottak mindig köztünk élnek.
GYöngykoszorút fonva kopjafák tövénél
Imátok, fohásztok szálljon égbe értük!
Mártírjaink vére költözzék szívünkbe;
Róluk emlékezvén csordulnak könnyeink,
Emlékük a zászló piros-fehér-zöldje.

2. A halál pillanatában

Lám, ennyi az élet – telis-teli harccal
Omlással, romlással – örömmel és bajjal,
Sok-sok riadóval – riadt torpanással.
Olykor eltűnődöm: mi lesz, ha egymással
Nem érthetünk szót sem? – Mi lesz veled, népem?
Cudarok hadával erőm összemérem,
Zengő szép harangszó lelkemben ha kondul:
Itt az idő! Talpra! – A magyar megindul...
Gond gyöttri a szívem... s jaj, mindennek vége!
Élünk-e? Halunk-e? Átkozott pribékje!
Zúg az agy... Gyilkosok! – Sötétség... Megöltek.
A hazát ölték meg. Isten verje őket!

3. Magyarázkodás a túlvilágról - Julinak

Szent, szent, szent az élet! –
Igazat, ha szólhatsz,
Lelkedből beszélhetsz,
Álmodhatsz, rajonghatsz.
GYülőletes lesz, ha
Igaztalanságra,
Jó ügy tagadásra
Ótvarosok szája,
ZSebrákok szemetje
Engem kényszerítene.
Fáj! – Nem kell az élet!

4. A harcosról, ki hitt a győzelemben

Mintha Török Bálint idejében élnénk,
A "fekete leves" rá is várt. – Galádul
Letepték őt is, szabadság vitézét.
Értünk verekedett hittel, karakánul,
Tiszta szívvel, bátran. – Új Magyarorszáért
Emelte fegyverét, szavát – s jaj, hiába!
Róla, ha beszélünk, hajtsuk meg fejünket,
Porának méltó sírt emeljen a hála!
Áhítattal nevét, ha majdan kiejtjük,
Lehull a zsarnokság minden barikádja.

5. Az igaz szó mártírjáról

Gazemberek lökték őt is halálba
Ime az álomból még csak föl se ébredt,
Már vitték a bitóra. – Ó te gyászos óra!
Emlékezz rá népünk! Igazunkért küzdött,
Senkitől sem félve akkor is kiállott,
Mikor már vesztesen, a porig alázva,
Igazunkban bízva, de vittük a zászlót.
Ki hitte volna, hogy "Európa csendes"?
Levert, szép szabadság éledhet-e újra?
Ó, ha remélhetnénk, ó hogyha hihetnénk!
Soha meg nem érjük. – Béke poraidra!

II. SZÁMOK

Örökkön örökké éljetez mibennünk!
Tengernyi a kínunk – haldoklik a nemzet.
Véretez hiába hullott. Csak az önkény
Embortelen gögje tiporja szívünket.
Ne gondoljunk rájuk! – harsogja kajánul
Hatalmasok hangja, gonosz törpék népe.
Alig vonszoljuk már véres görnyedt testünk
Tán meg se mozdulunk, ha a földre estünk

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Móra Ferenc

A kíváncsi hópelyhek

A nap éppen lement, mikor az erdő felett elkezdett esni a hó.

- No, anyó - mondta varjú apó a feleségének a nyárfahegyben -, azt hiszem, holnap fehér abrosznál esszük az egérpecsenyét.

Nemsokára a búzamezők fölött kezdtek táncolni a hópihék.

- Gyertek, gyertek - csalogatták őket a szántóföldek -, jó ám a vetésnek a jó puha hó. Az tart meleget a búzaszemnek, hogy meg ne fagyjon a földben.

A falu már rég elcsendesedett, mire a hófelhők odaértek föléje.

- No, ezt a falut megtréfáljuk - mondták a hópelyhek. - Reggel maga se ismer magára, olyan fehérre meszeljük még a háztetőket is.

Voltak kíváncsi hópelyhek is. Messze az ég alján nagy világosság látszott. Ott a város lámpái világítottak, s ezek a kíváncsi hópelyhek a várost akarták látni.

- Majd meglátjátok, hogy megbecsülnek ott minket - mondták a falura, mezőre hulló testvéreiknek. - Még székkel is megkínálnak, talán hintóba is ültetnek.

Azzal a kíváncsi hópelyhek elszálltak a város fölé, s ott lehullottak a háztetőkre, az utcákra, a terekre. Alig várták a reggelt, hogy szétnézzenek a városban.

De mire kireggedett, akkorra a hópelyheknek beesteledett. Jöttek a hóhányó munkások, megkínálták a havat seprűvel és lapáttal. Aztán rakásra rakták, úgy hordták ki a városból.

Lekotorták a havat a tetőkről is, és elsárosodva vitték a többi után. Mire delet harangoztak, locspocs lett a városi hóból, így járták meg a kíváncsi hópelyhek! Az erdők, mezők hava pedig tavaszig megmaradt ragyogó fehérén.

Kányádi Sándor

Aki fázik

Aki fázik, vacogjon,
Fújja körmét, topogjon,
Földig érő kucsmában,
Nyakig érő csizmában!
Burkolóddzék bundába,
Bújjon be a dunyhába,
Üljön rá a kályhára,
Mindjárt megmelegszik!

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság következő, márciusi előadása **2016. március 6.-án**, vasárnap, d.u. 17:30 órakor lesz. Hely: Bécs, Capistrangasse 2/15.

ELŐADÁSOK

Hogyan működik a képlékeny emberi agy?

Dr. Bartók Miklós előadása, a Semmelweis Orvosi Egyesület rendezésében. Helyszín: Bécsi Magyar Otthon (Bécs I., Schwedenplatz 2/I/9). Időpont: 2016 február 17., 19 óra

Mora Terézia / Lajkó Félix

A magyar származású német nyelven író, Ingeborg Bachman díjas Mora Terézia irodalmi estjét a vajdasági Lajkó Félix hegedű- és citeraművész fogja magas szintű, virtuóz improvizációival aláfesteni.

Wiener Konzerthaus, Berio-Saal (Wien 3., Lothringerstraße 20) 2016 február 15. 19:30

<https://konzerthaus.at/konzert/eventid/22843>

KÉT KIÁLLÍTÁS, EGY TÉMA

A művészet forradalma - Orosz avantgárd az 1910-1920-as években

Kivételes alkalom, hogy az orosz avantgárd képzőművészet jelentős alkotói olyan múzeumi gyűjtemény keretében mutatkoznak be Budapesten, amely így egyben Oroszországon kívül még sosem volt látható. A **Magyar Nemzeti Galériában** negyven kiemelkedő mű kerül kiállításra a Jekatyerinburgi Szépművészeti Múzeum avantgárd kollekcijából, amelyben többek között olyan nevek szerepelnek, mint Kazimir Malevics, Vaszilij Kandinszkij, Alekszandr Rodcsenko, El Liszickij, Natalja Goncsarova vagy Mihail Larionov. Nyitva: 2016. január 29. - 2016. május 1. (C épület)

Chagall bis Malevitsch - die russischen Avantgarden

Az orosz avantgárd a 20. század modern képzőművészetének legradikálisabb és legsokoldalabb irányzatai közé sorolható. A bécsi **Albertinában** 2016 február 26.-án nyíló kiállításon bemutatásra kerülő 130 alkotás (köztük Michail Larionov, Natalia Goncsarova, Kazimir Malevics, Vaszilij Kandinszkij és Marc Chagall művei) mindegyike egyben e mozgalom stílusbeli, esztétikai és alkotástechnikai sokrétőségét bizonyítja. A tárlat 2016 június 26.-ig lesz megtekinthető.

SZÍNHÁZ

Weöres Sándor Színház, Szombathely: "Császárok napja - Agrippina - a legjobb anya - optima mater"

Szöveggönyv: Barták Balázs, Rendező: Jordán Tamás. Bemutató: 2016 január 29.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com Redaktion: Zoltán Kászoni /// Bankverbindung der Gesellschaft: Creditanstalt Bankverein,
A-1011 Wien, Schottengasse 6. BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600 IBAN: AT58110000207578600 SWIFT (BIC): BKAUATWW